

Így tovább. A Csikágóban, ahol lakom, ott a Nefelejcs, hosszú, lármás, ricsajos utca, tele szükségét végző kutyával, mindenféle, fajta, szín és nagyság, Al Capone is erre valahol, ebben biztos lehetsz, mondom az egyik srácnak, aki telefonkártyákat kéreget tőlem, csak a színeset, mondja, a rikítót, ilyet még nem is láttam, és ha itt is jár, úgysem sztár, sztár már bizony, az az Al Capone, és rohan el a parkoló kocsik között, majd fölbukva a kihantolt betondarabokon.

Hát akkor ki az igazi úr erre, ki mondja meg, mit és miért, azt, hogy ez az utca ne emlékeztessen semmire, hogy úgy forduljak be ide, hogy ne jelentsen semmit, olyan legyen, mint egy darab fa vagy kő, ne marjon belém, rúgjon agyba, észre se vegyem, legyen, de ne nekem, kit érdekel, de nincs, aki ezt csinálja velem, se fegyver, se semmi, már félve megyek a sarok felé, szorongó gyomorral, amarra is mehetnék, de úgy is át kell vágni ezen az utcán, egyszer kigondoltam, ha gólyalábaim lennének, előbb a Szentlélek, majd a Miatyánk és utána a Nefelejcs, de mindegyik fájna, és hát mivégre is, egészen a fal mellett, csak föl ne nézni, föl ne nézni, le, le a tekintetet, úgysem megy, tudom, hogy itt vagyok, ebben az utcában, a szagáról, a színéről, foroghatok, ugrálhatok, lapulhatok, ezt már senki se törli ki belőlem, senki. És hiába költözöm bárhová ebben a városban, az én utcám már megvan örökre.

És esik, esik a hó. Szánkókat látok meg dombokat. És hagyom, történjék az, aminek történnie kell. Bugyogjon belül az a valami. Úgy, visszafelé. Mást úgysem tehetek.

ÚTKERESŐK